

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa W. [...] Sp. z o.o. w W.
przeciwko W. S.
o zapłatę
oraz sprawy z powództwa wzajemnego W. S.
przeciwko W. [...] Sp. z o.o. w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 marca 2022 r.,
skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego) W. S. od wyroku Sądu
Apelacyjnego w [...] z dnia 17 listopada 2020 r., sygn. akt III APa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz radcy prawnego T. P. kwotę 2025 (dwa tysiące dwadzieścia pięć) zł, powiększoną o stawkę od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej W. S. w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. odstępuje od obciążania W. S. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W. [...] Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła przeciwko W. S. o zapłatę kwoty 131.220,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi tytułem zwrotu świadczenia nienależnego.

W. S. wytoczył powództwo wzajemne, domagając się zasądzenia od W. [...] Sp. z o.o. z siedzibą w W. odszkodowania w kwocie 112.800 zł wraz z ustawowymi odsetkami w oparciu o § 1 ust. 3 uchwały nr [...] rady nadzorczej pozwanej Spółki.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w W. zasądził od pozwanego W. S. na rzecz powoda W. [...] sp. z o.o. w W. kwotę 131.220,32 z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lutego 2011 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu wypłaconego świadczenia; oddalił powództwo w pozostałej części; umorzył postępowanie wywołane pozwem wzajemnym na kwotę ponad 50.000 zł, oddalił powództwo wzajemne w pozostałej części oraz orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 17 listopada 2020 r., oddalił apelację W. S. od wyroku Sądu Okręgowego i rozstrzygnął o kosztach procesu.

W sprawie ustalono, że W. S. został zatrudniony w pozwanej Spółce na stanowisku prezesa zarządu od 15 marca 2005 r. w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony. W dniu 12 sierpnia 2005 r. rada nadzorcza pozwanej spółki podjęła uchwałę nr [...], w której między innymi postanowiono, że w przypadku rozwiązania umowy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy członkowi zarządu przysługuje odszkodowanie w wysokości sześciokrotności średniego miesięcznego wynagrodzenia otrzymanego za półrocze poprzedzające dzień rozwiązania umowy. W dniu 29 sierpnia 2005 r. G. M. podpisał z powodem umowę o pracę z datą obowiązywania od 1 sierpnia 2005 r., w wykonaniu powyższej uchwały rady nadzorczej, wpisując w jej § 5 pkt 5, że w każdym przypadku rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę, za wyjątkiem rozwiązania na mocy art. 52 k.p. lub art. 53 k.p., pracownikowi, oprócz innych świadczeń określonych przepisami prawa, przysługuje odprawa w wysokości sześciokrotności średniego miesięcznego wynagrodzenia otrzymanego za okres pełnych sześciu miesięcy poprzedzających dzień rozwiązania umowy o pracę. Rada nadzorcza uchwałą z dnia 30 listopada 2005 r. nr [X.] odwołała członków zarządu, w tym samym dniu powód otrzymał wypowiedzenie umowy o pracę ze skutkiem na dzień 28 lutego 2006 r. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano odwołanie z funkcji prezesa zarządu. Strona pozwana odmówiła W. S. wypłaty odprawy z uwagi na przekroczenie przez przewodniczącego rady nadzorczej uprawnień przy zawieraniu z powodem umowy o pracę.

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2008 r. Sąd Okręgowy w W. zasądził od W. [...] Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz W. S. kwotę 108.134,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 marca 2006 r. do dnia zapłaty tytułem odprawy pieniężnej. Wyrokiem z dnia 18 września 2008 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację strony pozwanej w powyższym zakresie.

W związku z uzyskaniem przez powyższe orzeczenie przymiotu prawomocności, w dniu 30 października 2008 r. powód (pozwany wzajemny) wypłacił na rzecz pozwanego (powoda wzajemnego) następujące kwoty: 89.334,36 zł (w tym odprowadził zaliczkę na podatek dochodowy w kwocie 16.973,00 zł) tytułem pozostałej kwoty z tytułu odprawy, 31.385,96 zł tytułem odsetek ustawowych, 7.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz 2.700,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wcześniej prezes zarządu powodowej Spółki poinformował pozwanego (powoda wzajemnego) w rozmowie telefonicznej o zamiarze złożenia kasacji.

Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 23 lipca 2009 r. (II PK 36/09), uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Wskutek powyższego, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 27 stycznia 2011 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w punkcie 1. i oddalił w całości powództwo W. S. o odprawę pieniężną.

Po otrzymaniu od W. [...] Sp. z o.o. środków pieniężnych na początku listopada 2008 r., pozwany (powód wzajemny) wraz z żoną podjęli leczenie niepłodności w Instytucie [...] w K., które trwało do stycznia 2009 r. Jednocześnie w sierpniu 2008 r. małżonkowie pokryli połowę kosztów wesela brata żony pozwanego (powoda wzajemnego) na Ukrainie, a w dniu 20 listopada 2008 r. wyprawili huczne przyjęcie z okazji piątej rocznicy ślubu. Zakupili także drogie prezenty dla rodziny i krewnych oraz wyprawili Święta Bożego Narodzenia.

Sąd Apelacyjny ocenił, że W. S. z rozmów prowadzonych z prezesem Spółki, jeszcze przed zrealizowaniem wypłat, miał świadomość, że zamierza ona złożyć skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 września 2008 r., w sprawie III APa [...], co oznacza, że powód mógł się spodziewać, iż w przypadku niekorzystnego rozstrzygnięcia przed Sądem Najwyższym powstanie po stronie pracownika obowiązek zwrotu na rzecz pracodawcy wyegzekwowanych należności.

Niezależnie od powyższego Sąd Apelacyjny, w kontekście art. 409 k.c., uznał, że pozwany (powód wzajemny) w toku postępowania dowodowego nie wykazał, że wyzbył się uzyskanych korzyści lub je zużył. Podkreślił, że powodowa Spółka stała się zubożona w momencie, gdy odpadła podstawa prawna świadczenia, które spełniła na rzecz W. S. na łączną kwotę 131.220,32 zł, w wykonaniu wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 września 2008r. W tym momencie świadczenie wypłacone pozwanemu (powodowi wzajemnemu) stało się świadczeniem nienależnym.

Sąd Apelacyjny, mając na uwadze kategorię wydatków przedstawionych przez pozwanego (powoda wzajemnego) i świadka S. S., uznał, że charakter tych kosztów nie należy do przypadków bezproduktywnego zużycia. Zwrócił uwagę na oświadczenie majątkowe pozwanego (powoda wzajemnego) złożone za 2009 r. z tytułu zatrudnienia w Administracji [...] na stanowisku prezesa zarządu, z którego wynika, że na koniec 2009 r. pozwany (powód wzajemny) dysponował środkami pieniężnymi w kwocie 147.000 zł, co oznacza, że nie można wykluczyć, że to właśnie środki pieniężne pochodzące od spółki W. [...] pozwoliły W. S. na zgromadzenie oszczędności w kwocie podanej w oświadczeniu majątkowym. Z tych powodów przyjął, że W. S. jest nadal wzbogacony. Ponadto podkreślił, że pozwany (powód wzajemny) w żadnym stopniu nie uprawdopodobnił poniesionych wydatków (np. co do kosztów leczenia w Klinice w K., kosztów organizacji przyjęcia weselnego i rocznicowego) chociażby rachunkami czy fakturami, nie udowodnił skali tych wydatków w sytuacji, gdy ich poniesienie nie jest oczywiste i całkiem pewne.

Co do kwoty dochodzonej pozwem wzajemnym w kwocie 112.800 zł (ostatecznie ograniczonej do kwoty 50.000 zł) tytułem odszkodowania na podstawie § 1 ust. 3 uchwały nr [...] rady nadzorczej W. [...] sp. z o.o. Sąd Apelacyjny stwierdził, że zastosowanie ma art. 291 § 1 k.p. a roszczenie odszkodowawcze w dacie wniesienia pozwu wzajemnego (2 grudnia 2011 r.) uległo przedawnieniu, bowiem w momencie rozwiązania stosunku pracy, tj. 28 lutego 2006 r. pracodawca był zobowiązany spełnić świadczenia należne pracownikowi, wynikające z łączącego strony stosunku pracy.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku pozwany (powód wzajemny)

zarzucił naruszenie prawa materialnego:

- 1) art. 409 k.c., przez przyjęcie w ustalonym stanie faktycznym, że pozwany (powód wzajemny) powinien liczyć się z obowiązkiem zwrotu korzyści jeszcze przed dniem wypłaty roszczenia zasądzonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 września 2008 r., sygn. akt III APa [...], co w konsekwencji doprowadziło do wniosku, że obowiązek zwrotu korzyści nie wygasł, mimo zużycia przez pozwanego (powoda wzajemnego) tych korzyści w taki sposób, że w dniu doręczenia odpisu skargi kasacyjnej pełnomocnikowi pozwanego (powoda wzajemnego) nie był on już wzbogacony;
- 2) art. 123 § 1 pkt 1 k.c. oraz art. 124 k.c., przez przyjęcie, że roszczenie dochodzone pozwem wzajemnym uległo przedawnieniu z dniem 28 marca 2009 r., w sytuacji gdy pozwany (powód wzajemny) wniósł o zapłatę tego roszczenia, jako odprawy pieniężnej, pozwem z dnia 16 maja 2006 r., przez co bieg przedawnienia został przerwany do dnia 27 stycznia 2011 r., a następnie wniósł o zasądzenie tego roszczenia, jako odszkodowania, pozwem wzajemnym z dnia 2 grudnia 2011 r., ale powołując inną podstawę faktyczną wynikającą z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2009 r., sygn. akt II PK 36/09, uchylającego wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 września 2008 r., sygn. akt III APa [...].

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ „w odniesieniu do naruszenia przepisów art. 409 k.c. skarga jest uzasadniona rozbieżnościami w orzecznictwie sądowym związanymi ze stosowaniem tego przepisu.”

Odnosząc się, natomiast do naruszenia przepisów art. 123 § 1 pkt 1 k.c. oraz art. 124 k.c., skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania, ponieważ w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające wyjaśnienia, a mianowicie, czy w świetle ustalonego stanu faktycznego sprawy wniesienie pozwu z dnia 16 maja 2006 r. o zapłatę odprawy pieniężnej spowodowało skuteczne przerwanie biegu przedawnienia dla tego roszczenia także odnośnie dochodzenia tego roszczenia pozwem wzajemnym z dnia 2 grudnia 2011 r. jako odszkodowania w sytuacji, gdy jest to roszczenie dotyczące tego samego stosunku umownego oraz

wynika z tych samych okoliczności faktycznych, a jednocześnie zasadność tego roszczenia nie została rozstrzygnięta w postępowaniu sądowym.

Powódka (pozwana wzajemna), w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Przesłanka w postaci potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (na którą powołuje się skarżący w odniesieniu do art. 409 k.c.) występuje wtedy, gdy określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź gdy jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 42436, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231).

Przy czym podkreślić należy, że w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów tylko wtedy, gdy od rozstrzygnięcia przedstawianych wątpliwości interpretacyjnych zależy zasadność skargi kasacyjnej. Nie uzasadnia zatem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania rozbieżność interpretacyjna określonego przepisu (przepisów), jeśli przyjęcie któregośkolwiek z prezentowanych w orzecznictwie stanowisk, nie będzie miało wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Skarżący, w zakresie wątpliwości interpretacyjnych formułowanych na tle art. 409 k.c., przytacza wyrwane z kontekstu i oderwane od określonych stanów faktycznych i prawnych, w których zostały wyrażone, wypowiedzi Sądu Najwyższego, z których miałyby wynikać rozbieżności co do powinności liczenia się

z obowiązkiem zwrotu uzyskanej korzyści – w zależności od tego, czy ową nienależną korzyść uzyskano na podstawie nieprawomocnego czy prawomocnego wyroku. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego w tej kwestii nie ma żadnej rozbieżności. Po pierwsze, nie ma wątpliwości, że uzyskanie korzyści na podstawie nieprawomocnego, lecz wykonalnego orzeczenia sądu drugiej instancji stwarza powinność liczenia się z obowiązkiem zwrotu, a dopiero prawomocność orzeczenia usuwa tę powinność (tak w wyrokach z dnia 26 lutego 2004 r., V CK 220/03, OSNC 2005 nr 3, poz. 49; z dnia 23 czerwca 2005 r., II PK 288/04, OSNP 2006 nr 9-10, poz. 146; z dnia 8 grudnia 2006 r., V CSK 229/06, LEX nr 359457). W rezultacie - co do zasady - strona, która uzyskała korzyść majątkową na podstawie prawomocnego wyroku nie musi wykazać (udowodniać), że zachodzi sytuacja braku powinności liczenia się z obowiązkiem zwrotu do czasu dowiedzenia się o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, jednak może być kwestionowana dobra wiara strony odnoszona do chwili wyzbywania się korzyści (tak w wyrokach z dnia 25 stycznia 1971 r., I CR 552/70, OSN 1971 nr 9, poz. 161; z dnia 16 listopada 1977 r., I PRN 146/77, LEX nr 14439; z dnia 4 kwietnia 2008 r., I PK 247/07, OSNP 2009 nr 17-18, poz. 223; z dnia 5 października 2012 r., I PK 86/12, OSNP 2013 nr 17-18, poz. 203; z dnia 12 lutego 2013 r., II PK 180/11, LEX nr 1768823). Po drugie, ocena sprawy w kontekście kryteriów przewidzianych w art. 409 k.c. uzależniona jest od zindywidualizowanych okoliczności, opartych na ich wszechstronnym rozważeniu (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2012 r., II PZP 1/12, OSNP 2013 nr 5-6, poz. 49 oraz powołane w nim orzecznictwo i poglądy doktryny oraz wyrok z dnia 20 czerwca 2012 r., I CNP 76/11, LEX nr 1216831).

Co jednak najistotniejsze, skarżący pomija milczeniem równoprawną (i wyartykułowaną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia) przyczynę oddalenia apelacji skarżącego, tj. przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że uzyskana przez pozwanego korzyść (na podstawie prawomocnego wyroku) nie została zużyta, także w sposób bezproduktywny. W tym zakresie Sąd odwołał się na poglądy Sądu Najwyższego, że o zużyciu korzyści wyłączającym wzbogacenie można mówić tylko w razie tzw. zużycia „nieproduktywnego”, „konsumpcyjnego” oraz stwierdził, że skarżący nie przedstawił dowodów na wskazywane przez siebie

wydatkowanie uzyskanej korzyści.

W takiej sytuacji nie jest istotna powinność liczenia się z obowiązkiem zwrotu uzyskanej korzyści (co do której skarżący zgłasza wątpliwości), ponieważ ta przesłanka (stojąca na przeszkodzie wygaśnięciu zobowiązania) występuje wtedy, gdy wzbogacony wyzbył się korzyści w sposób bezproduktywny, a więc gdy nie jest już wzbogacony. Natomiast w sytuacji takiej jak skarżący, tj., gdy jest on nadal wzbogacony (a za takiego uznał skarżącego Sąd drugiej instancji), zobowiązanie do wydania korzyści nie wygasa.

Innymi słowy, gdy ten, kto korzyść uzyskał, jest nadal wzbogacony, zobowiązany jest do wydania korzyści lub zwrotu jej wartości bez względu na to, czy powinien być liczyć się z obowiązkiem jej zwrotu.

Z kolei istotnym zagadnieniem prawnym jest problem jurydyczny, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, którego wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniających wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51). Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne

wątpliwości (na przykład interpretacyjne), na czym polega rozbieżność w orzecznictwie i jakich kwestii owa niejednorodność dotyczy. Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Innymi słowy, zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter ściśle jurydyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych oraz służyć wyjaśnieniu prawa, a nie ocenie ich subsumcji pod określoną normę prawną (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2017 r., I CSK 555/16, LEX nr 2255332). Nie może więc mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015 r., V CSK 600/14, LEX nr 1678103).

Postawione przez skarżącego pytanie (na kanwie art. 123 i 124 k.c.) nie odnosi się do ujętych abstrakcyjnie problemów na tle powołanych przepisów prawa, ale w istocie stanowi powielenie podstaw kasacyjnych dotyczących błędnej subsumcji.

Dodać też można, że roszczenie z dnia 16 maja 2006 r. o zapłatę odprawy pieniężnej wynika z umowy o pracę, natomiast roszczenie z pozwu wzajemnego z dnia 2 grudnia 2011 r. (o odszkodowania) z uchwały rady nadzorczej nr [...]. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku II PK 36/09, umowa o pracę zawierała treść odmienną w istotnych elementach od przewidzianej w uchwale rady nadzorczej z dnia 12 sierpnia 2005 r. W uchwale jednym z warunków zatrudnienia miało być zapewnienie pracownikowi prawa do odszkodowania w przypadku „rozwiązania umowy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy”. Tymczasem przewodniczący

radę nadzorczą w imieniu pracodawcy podpisał umowę, która gwarantowała pracownikowi (powodowi) to świadczenie „w każdym wypadku rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę za wyjątkiem rozwiązania na mocy art. 52 k.p. lub 53 k.p.”. Stanowiło to istotną zmianę w stosunku do uchwalonych przez radę nadzorczą warunków zatrudniania członków zarządu spółki. Nie sposób zatem twierdzić, że wytoczenie powództwa o odprawę było czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia o odszkodowanie, skoro prawo do obu tych roszczeń opiera na różnych przesłankach, a w konsekwencji chodzi o dwa różne roszczenia na podstawie różnych podstaw prawnych i odmiennych okoliczności faktycznych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ oraz art. 102 k.p.c. oraz § 15 ust. 4 pkt 2 w związku z § 8 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 68).

a.s.